

Slavernij en bevrijding

Zowel de aanleiding, de evolutie als het genezingsproces is bij iedere anorexia-patiënt anders. Daarom wil ik dus vooreerst duidelijk stellen dat dit 'mijn' verhaal is. Er blijkt wel vaak een terugkomend patroon; vandaar dat patiënten elkaar zo goed begrijpen en kunnen steunen op elkaar. Onzekerheid, faalangst, kwetsbaarheid... en toch "iemand" willen zijn... Een vlucht naar anorexia: niet eten - een manier om te overleven...

Op 13-jarige leeftijd was ik mollig, maar verborg de wonden van pesterijen achter een masker van vrolijkheid. Ook op andere vlakken dan uiterlijk werd mijn gevoeligheid geraakt. Ik voelde me minder dan iedereen om me heen en zonk weg in schuldgevoelens. Naar mijn gevoel kon ik niks... Tot ik het diëten ontdekte. Hierin werd ik bewonderd en voor het eerst voelde ik me waardevol. Maar stilaan werd het een obsessie en "eten" overheerste alle andere aspecten van mijn leven. Ik las alles wat hier maar eventueel mee te maken had, sloot me op, werd dwangmatig, een slaaf van mezelf en geleidelijk aan had ik een muur om me heen, waardoor niemand nog bij me kon. Zo kon ik ook niet meer gekwetst worden. In anorexia voelde ik me veilig. Tot de anorexia álle controle over mijn doen en laten overnam. Ik stond machteloos. Eigenlijk wilde ik dolgraag weer eten - mijn lichaam schreeuwde ernaar - maar ik kón niet meer.

Toen mijn gewicht gevaarlijk laag werd en ook psychologische hulp onvoldoende resultaat bracht, liet ik me, op 17-jarige leeftijd, voor het eerst opnemen in Tienen. Aangezien ik gedurende deze 5 maanden behandeling de toenemende kilo's niet kon aanvaarden, bleef de dieperliggende anorectische gedachtenwereld aanwezig, ondanks het feit dat mijn gewicht bijna hersteld was. De échte wil om te genezen was er nog niet. Anorexia was van mij en ik was bang deze veiligheid te verliezen.

Thuisgekomen ging het stilaan weer bergaf. Medicatie deed mijn dwangideeën wel geleidelijk verdwijnen, maar de angst voor eten en gewichtstoename werd steeds sterker en het gewicht zakte verder. Op school zag ik wat ik miste: anorexia beperkte me in zovele dingen: spontaniteit, vrijheid, uitgaan, me laten gaan. Ik moest (van mezelf) steeds de beste zijn, niet falen, controle houden... In gedachten was ik enkel met eten bezig. Er was niemand die zag wat in me omging, maar ik vocht iedere minuut van de dag en de nacht tegen deze kwade stem.

Mijn ogen gingen open en ik vroeg een heropname aan. Alles wat ik opgekropt heb - er was niemand die me volledig begreep - kan ik hier nu de vrije loop laten gaan. Nu voel ik me eindelijk niet meer alleen met mijn probleem en dat geeft de sterkste kracht om er samen met mijn groepsgenoten tegen te vechten. Iets wat ik 7 jaar heb opgebouwd en opgestapeld in mezelf, is niet vlug op te lossen. Maar dankzij de intensieve professionele begeleiding en mijn positieve motivatie (die ik gedurende de eerste behandeling niet had) zie ik de toekomst hoopvol tegemoet.